

Diàleg

AVUI+
Des del 1976
CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOL HUGUET, director general
ESTHER CARALPS, directora de màrqueting i comunicació
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**EL NOU FINANÇAMENT
DE CATALUNYA**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Impost
republicà

Necessitats de despesa

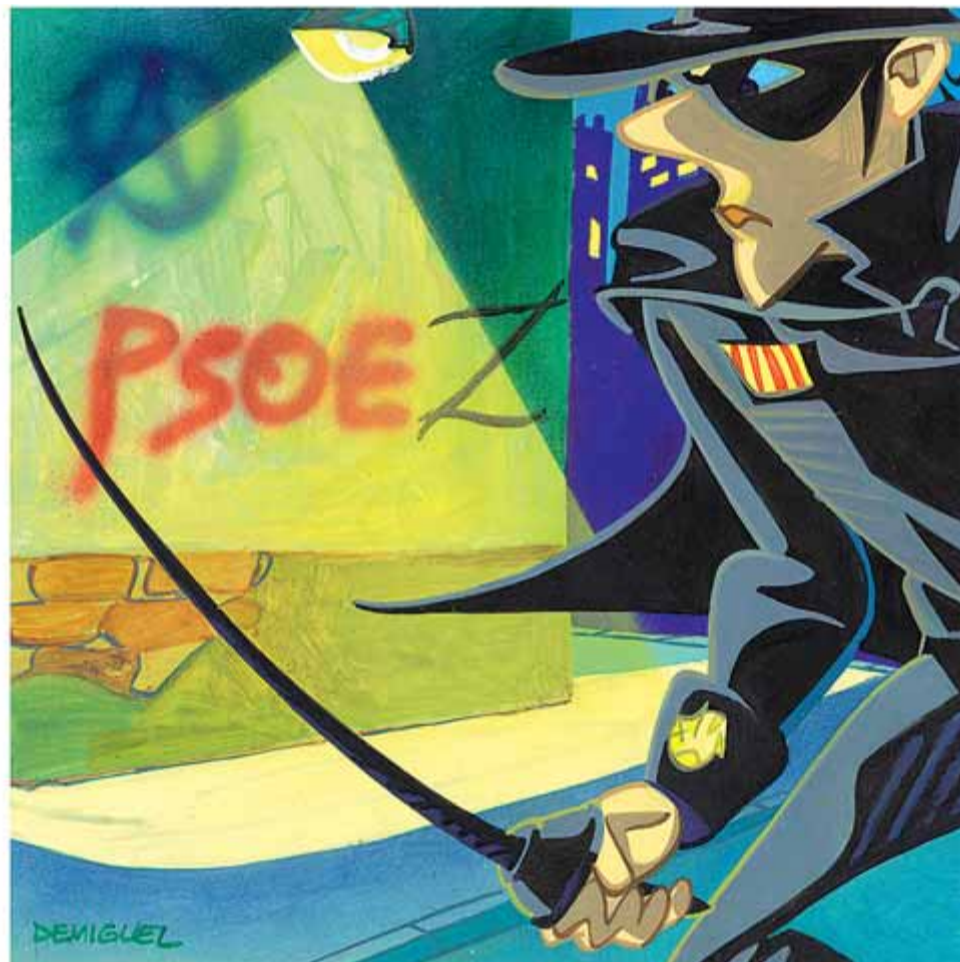
L'article 206.1 del nou Estatut afirma que els recursos de la Generalitat per finançar els seus serveis i competències es basaran en criteris de "necessitats de despesa". Aquesta expressió és pròpia del model de finançament de l'anomenat *règim comú*. Totes les comunitats, llevat de Navarra i el País Basc, configuren una taula de finançament autonòmic amb el govern central en el marc del Consejo General de Política Fiscal y Financiera, d'acord amb la LOFCA (Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes) del 1980.

CATALUNYA VOLIA DEFUGIR AMB EL NOU Estatut aquest marc de negociació multilateral, al qual s'han afegit ara Ceuta i Melilla, elevades a ciutats autònomes. Històricament aquest marc de negociació ha estat una rateta per als interessos financers de la Generalitat catalana. Com deia López-Casasnovas dimecres passat a la UB, és impossible que Catalunya pugui fer valer els seus criteris en aquesta taula a 17: el govern central de torn sempre hi articula, per mitjà de les autonomies que controla, un front contra les aspiracions catalanes.

AQUESTA SETMANA S'HA CONVOCAT UNA VAGA a la sanitat catalana: l'augment de la població immigrant, dels turistes a l'estiu i dels desplaçats d'altres autonomies està comportant una forta pressió assistencial, que allarga dia sí dia també les jornades laborals del personal sanitari català. Una amiga meua ha tingut un familiar entrant i sortint d'un gran hospital públic barceloní i em confirma la impressió d'insuficiència clara de recursos, molt més que de mala gestió: llargues hores d'espera en passadissos, metges que han de fer trucades a pacients, infermeres desbordades... Però quan el conseller català va plantejar l'estiu passat a les altres comunitats autònomes els motius pels quals creix la despesa anual en la sanitat catalana, un conseller d'una autonomia sobrefinançada es permet de dir que "es nega a finançar, amb els seus impostos, el *despilfarro* dels catalans".

D'AQUEST MARC DE NEGOCIACIÓ MULTILATERAL no en sortim, sinó que es confirma en el nou Estatut del gener del 2006. Una comparació amb l'Estatut del 1979 em sembla difícil de fer: aquest darrer és un text molt genèric en finançament, perquè no hi havia experiència d'autogovern, i contrasta amb l'exactitud i la precisió dels articles del nou finançament, d'indissimulable inspiració en la LOFCA.

PER AIXÒ ELS GUANYNS FINALS DEL NOU FINANÇAMENT no es poden conèixer, ja que depenen en darrer terme del fons de suficiència que fixa unilateralment l'Estat. Fons al qual ja ens han dit que Catalunya aportarà recursos, en lloc de rebre'n com fins ara. Si en el futur la sanitat catalana va molt escanyada i es considera que gastem massa diners en cultura i televisió catalanes, se'ns pot dir que el nostre no és un problema de manca de recursos, sinó de mala assignació dels mateixos, en haver estat ja anivellat el finançament per càpita d'acord amb les necessitats de despesa. I què passarà si el PSOE obté la majoria absoluta a Madrid? Mentre consellers d'altres comunitats poden acabar definint els recursos finals de la Generalitat, el president ZP estarà fent història amunt i avall amb l'alto el foc

CARLES DE MIGUEL

“A Espanya hi ha la sensació que ara sí, que aquesta vegada els catalans han ficat la mà a la caixa de debò. El model final de finançament del nou Estatut, però, és quasi íntegrament el del PSOE”

d'ETA i no tindrà temps a perdre amb aquesta nosa permanent del finançament català.

EL CENTRE UNESCO DE CATALUNYA RESUMEIX prou bé el nou Estatut: tot i millorar en reconeixement, però bé que "en la forma que estableixi la normativa corresponent" (article 198), el nou finançament no el blindava de l'hostilitat d'una majoria absoluta a Madrid. El tancament de Ràdio 4 és tot un símptoma de la sensibilitat real de ZP amb la llengua i la cultura catalanes i el Centre UNESCO ja ha rebut un primer avís del PSC en aquesta legislatura.

CALDRIA QUE LES REUNIONS DEL CONSEJO fossin públiques, per veure els arguments utilitzats per definir les necessitats de despesa: si bé la LOFCA prima molt la població (Andalusia), és en la definició dels criteris correctors on cadascú escom-

bra cap a casa. Però aquí topem novament amb la manca de transparència, com passa amb les balances fiscals, els beneficis de l'aeroport del Prat o les inspeccions de l'agència tributària de l'Estat per territoris. I així ara se'ns ofereix passar del 40% al 58% en els impostos especials, al mateix temps que l'agència tributària estatal acaba de publicar que del 2003 al 2004 la recaptació d'aquests impostos a Catalunya ha disminuït un 21%, en passar de 977 a 777 milions d'euros (www.mineco.es): com ho comprovem, sense agència tributària pròpia?

NO N'HI HA PROU DE DIR QUE EL FINANÇAMENT és federal o és bo sense cap xifra. A la vista de com ha actuat el govern central espanyol des del 1980, mani qui el mani, costa molt tornar a donar un altre xec en blanc. És cert que el pressupost de la Generalitat arriba enguany a 30.000 milions d'euros (5 bilions Pta), el més alt de la història. A falta de dades oficials i segons estimacions pròpies, però, els impostos totals que pagarem enguany els catalans se situaran entre 60.000 i 66.000 milions d'euros (10-11 bilions Pta), un 85% dels quals seran recaptats pel govern central. I la despesa pública total a Catalunya enguany amb prou feines se situarà entre 45.000 i 50.000 milions d'euros (7,5-8,5 bilions Pta).

MENTRESTANT A ESPANYA HI HA LA SENSACIÓ que ara sí, que aquesta vegada els catalans han ficat la mà a la caixa de debò. El model final de finançament del nou Estatut, però, és quasi íntegrament el del PSOE.

Marçal
Sintes

La qüestió de les quotes salarials exigides per ERC a càrrecs electes i del govern català és ple de despropòsits. El ciutadà i el contribuent es poden sentir inquietos per l'evident perill de degradació de l'administració que això suposa i perquè, d'una manera o altra, entranya la perversió del sistema.

Col·locar aquells que pagaran i coaccionar els que no ho fan no sembla la millor forma de seleccionar ni de tractar els servidors públics. Un segon aspecte per a la reflexió és la manera com s'han conduït els socis amb què compta ERC al tripartit. Especialment cridaner és el cas dels senyors d'Iniciativa, a qui tard o d'hora algú haurà de posar al seu lloc. Amb amics com aquests, la veritat és que als republicans no els calen enemics. Per últim, em sembla que tot plegat li hauria de servir a ERC per treure'n algunes conclusions. La més important de totes té a veure amb el populisme moralista del seu discurs previ a l'entrada al govern de Catalunya. Després de la fraseologia de les *mans netes*, de l'oficina anticorrupció (encara pendent), etcètera, Esquerra Republicana s'ha vist ficada en menys de dos anys i mig en una colla de, diguem-ne, episodis com a mínim dubtosos i no gaire estètics. Només per citar les notícies dels últims dies: l'afar dels informes, en què destaquen els que va encarregar el conseller primer a la seva senyora, la reforma faraònica de despatxos (que també ha afectat les altres àrees del tripartit) i, ara, l'*impost republicà* de Xavier Vendrell. Haver-se presentat com a croats del puritanisme agreuja sens dubte la situació dels republicans.

m.sintes@hotmail.com